

מסורת הש"ס

(א) וְיִטָּעַן (טו.)
(ב) [תּוֹסֵפֶת] נָדָה שִׁבְיָה,
(ג) כְּרִיתוֹת כֹּה. [וְעִישׁ
וְיָעַץ.] (ד) כְּרִיתוֹת כֹּה.
(ה) [תּוֹסֵפֶת] נָדָה שִׁבְיָה,
(ו) [וְיָעַץ] תּוֹסֵף יִכְמוֹת לוֹ:
דִּי' וְלֹא וְכִי שְׁנֵי נִשְׁחָלֹת
נִהְיָ. (ז) כִּסֵּף טָקָה:
לְאַחֲרֵי דָם קָה אִיבֵל.
(ח) [כִּי־סָ, ט.] [וְיָעַץ
תּוֹסֵף שֶׁבֶם ט: דִּי' הַשְׁתָּה
יִכְמוֹת שְׁלֵימָנִי טס.]

תורה אור השלם

ו. אך את זה לא תאכלו
ממעלי הגרה וממפריסי
הפרסה את הגמל כי
מעלה גרה הוא ופרסה
איננו מפריס טמא הוא
לכם: ויקרא יא ד

גליון הש"ס

גמ' בי אחא דמי בי
יחזקאל. לעיל דף כח ע"א
לקמן דף עו ע"ב חולין דף
מד ע"א: שם הד' ו' לא
התארים. ע' יבמות דף לו
ע"ב חוס' ד"ה ולא קמנו:
חוס' ד"ה רבי יוחנן ורבי
ואס' טובא. כלאמריק
שבת דף קס ע"א:

מוסף רש"י

נָטָה עֵינָיו. לָשִׁין לֹא
לְמַחֲזֹק (מְחִילָה יֵד וְכֶסֶף
צָב: עֲשֵׂה) וְזֶה בְּהִמָּה
שֶׁהִקְלָת בְּמַנְעָה. שָׁלִין
כִּי יִטֹּס וְנֹדֶת (כְּרִיזוֹת
כִּבֵּשׁ) אֲרֻצֵּי אֵת הַחֹלֶב
שֶׁאִינוֹ שֹׂרֵה כֻּלָּם.
דִּנְתֵּינָם מִמֶּנּוּ וְנִנְתֵּנָם
עֲמָלָה אֲסוּר (שָׁם).

תוספות רי"ד

ועד כמה יהא מכירא אמר
עולא ואחמאי? אי
רעד גי' שטרואל אמר עד
ל' יום ור"י אמר משום
ר' יודן גי' יום אמר ריש
ביא לר' הל' משום ר' י
מכירין פ' מורה שאני
ר'ננה ליקום מאה אחת.
ואני גיל דאי' אפא' בעי
ועד כמה ופלגי' אפוא?
שביטרא.
שאני חפץ מאה אחת
אחא. א' נפוך אפא' ועד
ההיא דאחבה ברדא דנשי'
בראמי' לקמן מ' עירן
במיקוץ ו' נבדוק ונאה
אמ' ינק מאה אחת
ומשה' ל' למש' שאני'
שהא ינק מאה אחת

אם הוא חסיד ואם לאו
סופג את חסידות שכינת
אמריה אם תניחנה חקשה
לדבריה ויחיהו ימים ושנים
בני ועד כמה שכלמה וכן
כמו להניח להסיר את
אמו סיפקנה מפרתה
ויגם בכדיה (חזקה)
(שבתורים) הנדע על כל
דברים אשר אמר אביה את
אמו ואילו לחזקת המורה
כיון שהיא יונק מאשה
האחת מה צדדן ולומר
אילו מקטל את אבי יונק
היא וכן ואם אביה מניח את
מביה את אמו כפי אהיה
והלשון מביה
ואם היא מביה את אמה
ואם אבי יונק אלא ממנה:
היא בראיה דאחיה לקמי'
כפי שמואל אהרן ויחיה
בני קמי' אלו וכל דבר
אלו אותה בראיה ויש
שקיל' לבני וקמחה
עליוהי בני כמה נעלה
היה בראיה כשיחזקו
לענה מיה אמה לבי שיה
עוד קום ידיו את בני
מנה ידיו אמה אבי בראיה

אף על פי פרק חמישי כתובות

ידוע להכירה מלינק מאשה
חריף ומכירה בחמשים יום
שמכירה. אין שיעור לדבר
מכירה כופה ומניקחו בשכר

ועד כמה אמר רבא אמר רב ירמיה בר אבא
אמר רב שלשה חדשים ושמואל אמר
שששים יום ורבי יצחק אמר ר' יוחנן חמשים
ועשר ימים אמר רב שימי בר אבוי הלכה כרבי
יצחק שאמר משום רבי יוחנן בשלמא רב
ורבי יוחנן ⁶כל חד וחד כי חורפיה אלא
לרבי ושמואל כי האי גוונא מי משכחת לה ⁷כי
איתא רמי בר יחזקאל אמר לא תציתיהו
כלי להני כלי רבייל יהודה אחי משמיה דשמואל
הכי אמר שמואל ⁸כל זמן שמכירה ההיא

דאטא לי קמיה דשמואל אמר ליה לרב דימי
בבר יוסף זיל בדהא אול אוהבה ברדי דנשי
ושקליה לברה וקמהדר ליה עלייהו כי משא
לגלבה הות קא מסוי לאפה כבשתהי לעינה
מיניה אמר לה נטף עינד קום דרי בריך
סומא מנא ידע אמר רב אישי בריחא ובמעמא:
תתנו רבנן יונק תינוק והולך עד עשרים
וארבעה חדש מכאן ואילך כיונק שקץ דברי
דבי אליעזר רבי יהושע אומר: אפילו ארבע
חמש שנים פירש לאשר עשרים וארבעה
חדש תזרי כיוונ ששע אמר מר מכאן ואילך

ביוקם שקץ ורמינהו ייכול יהא חלב מלכבי
החמרת טמא ודין הוא ומה בהמה שהקלת
במגעה החמרת בחלבה אדם שהחמרת
בכמנעו אינו דין שתחמיר בחלבו תלמוד לומר
ויאת הנמל כי מעלה גרה הוא טמא ואין
חלב מלכבי ששים טמא אלא טהור יכול
אוציאת את החלב שאינו שוה בכל וכל אוציא
אותה הדם שהוא שוה בכל תלמוד לומר הוא
טהור טמא ואין דם מלכבי ששים טמא אלא
טהור ואמר רב ששת אפילו מצות פרישה
אין בו לא קשיא דהא דפריש הא דלא פריש
והחלופא בדם כדכתיב ודם שעל גבי כבד
גוררו ואוכלו שבין הישנים מוצצו ואינו
יושש אמר מר רבי יהושע אומר אפילו
אורבס וחמש שנים והתניא ר' יהושע אומר
אפילו חבילתו על כתיפו אידי ואידי חד

שיעורא הוא אמר רב יוסף הלכה כרבי יהושע: תניא רבי מריוס אומר 'גזנה יונק וחלב בשבת מאי טעמא יונק מפרק כלאחר יד ובמקום צערא לא גזרו רבנן אמר רב יוסף הלכה כרבי מריוס תניא נחום איש גליסא אומר 'צינור שעלו בו קשמישן ממעבן ברבנן

א' טעמא מתקן כלאחר יד הוא ובמקום
ר'ב יוסף הלכה כנחום איש גליא: פירש
ז' וחזר כיוון שקץ: וכמה אמר ר'ב
אל' ש'לשה ימים איכא דאמרי תנו ר'ב
אל' ש'לשה ימים תנו רבנן ^עמינקת שמת
חדש ^הרי זו לא ^יתתארס ולא תינשא
עד

כסנה אפילו נצטת נמי הי ליה לאקשווי אפי' לי אכא
 דהכא וכן משמע מדקאמר הכא הלכה כרבי מריטוס
 נמי דהא אין דשה אלא בגידולי קרקע דלאמר בפרק
 ע' בהמה חשיבא בגדולי קרקע דלאמרין ברש' בל מעשי
 יל קרקע כו' וז' אין לומר דהני חשבינא בהמה בגדולי
 ונמו סממין לגבי סממין לא חשיבא חשיבא בגדולי
 יחידה דנשעת מלאכה כו' יא' החולב והמגבן והמחנך
 חשיבא בהמה בגדולי קרקע וז' לומר דלעיתרין טעמא ד
 בגדולי קרקע דמחייב בפלוג חלוון נמי משום דז' ויפין
 דלאמר כל מקום אשכרו חכמים חשיבא חשיבא חשיבא
 וז' שטותן בהמה לכל אל כנגד הפס (שם דף סה.) שאל
 יד דהויא דרכנ' ולא גזרי רבנ' לאסור בחדרי חדרי

הכרזות, ב) ולא לניח את הדם ת"ל הוא הוא קמח ואין דם מהלכ' ב' כ"ל.

ד.

רבי יהושע אומר אפילו ארבע וחמש שנים. חז"ל דהכא ליכא למימר ארבע וחמש שנים כדאמר ר' אינש^א ואלפי טוונא דמשמע דיוקא נקט עד חמש מדפריך מחבילתו על כחפיו ומשני אידי ואידי חדא שיעורא הוא מ"מ ליכא למיפסך השתא חמש שרי ארבע מבעיא

[illegible][illegible][illegible]

נח יונק חלב בשבת ב'ו' לאו
בשם זו סכנה איירי דא"כ
אי איריא משום דהוי מפרק כללאחר
אפי' הוי מלאכה דאורייתא שרי
מקום סכנה וקשה לר"ת מהא
אחר צפרק חרש (יבמות קד.) אכל
אול אחר יונקים היינו מבהמה

ההורה ב"ט ופרץ ואי דליכא סכנה
שפילו בשבת גמי ואי דליכא סכנה
ומשני לא זריכא דליכא זערא
נפרק כלאחר יד הוא שבת דליפור
קילה גזרי רבנן ב"ט דליפור לאו
א גזרי רבנן ומירך דהאם מיידי
זעיר של רעב והאם כזעיר של חולי
אמר רבנן דליכא זערא וזערא לא גזרי

[illegible]

אפילו

עין משפט
נר מצוה

כו א ב מ"י פכ"א מהל'
 אשדות ה' טו עוש"ע
 אה"ע ס"י פכ עוף ה':
 ס"ה ג ד מ"י פ"ג מהל'
 מאכלות אסורות ה'
 ד-ה סמג לאוין קט'
 עוש"ע י"ד ס"י פ"א סע"י
 :|

כמה ד' ר' מ"י פ"ו ס"ה הל'
כ' שנה לארץ קבו
טושיע שס פ"י טו טעף י
[וס"י טעף ט']
ע' ז' מ"י מ"ח מהל' שנה
הל' יד שנה לארץ קבו
טושיע א"ח פ"י שנה
טעף ל':

עא ד טושע א"ח סי'
שלו פערף ט:
עב ט מ"י פ"ג מהל'
מאכלות אסורות הל'
ה סמך לארץ קלב טושע
י"ד סי' פא פערף:

לעזי רש"י

סליינדרוי"א [סליינדר"א].
להאנח.

פּוֹת רִי"ד (המ)

ויטענען: איר תיקון יין
 והולך עד כדי חורס מלא
 ואילך כיוון קען רבי
 רא"ה שטען אפילו דע
 ד"ה שנים י"ב לאחר
 ח"י חורס חורס ד"ה
 כיוון קען: אמר ר' מר
 הל' כ"י דיועס: אמר מר
 ואילך כיוון קען
 ורבינו ר' מרסל מלא
 כ"ט ט"ז אור ר"ה
 הוא נטל כהנה טמא
 שהקלעב בעת י"ב שנה
 טמא כהנים חמתי
 כחלוב כרית' בכבוד
 נכמל כל חר' ימני ח'ד
 לעז' ח'ד לאיסי חלוב
 ארס חמתי כמנע' א"ר
 שחמתי חלוב ח'ל (ז)
 וזה טמא ד' טמא ארס
 חלוב מלא כ"י ח' טמא
 חלוב יכיל אצוים א"ר
 חלוב שאינו שרס כל
 ח'ל ח'ל הוא טמא ואין
 חלוב מלא כ"י ח' טמא
 טחור ואיסי אפילו ארס
 פירש אי. ר' ל"ח
 פירש וזה ארס ח'ל
 איסי מרדו ארס ח'ל
 איסי מרדנו ויחלופו
 כרס דחמיס ע'ל (הכבר)

מציץ ואוכלו ואינו חושש
פ"י דם שפירש ממהלכי
ב' אסור משום דמיחיה
ברם בהמה: תניא ר'
מרניס אומר גונח יונק
חלב בשבת ואינו חושש
מ"ט מפני כלאחר יד
הוא ובמקום צערא לא
גנבו דבני מ"י יונק חלב

עו משום רמאות והוא
מפרק כלבו ממקום גידולו
כלאחר יד שאינו עושה
כידו אלא כפיו והלכך
במקום צערא שרו ליה
רבנן אריי הלי כרי מרינוס
עיין מ"ש במסקינ' בפי' חרש
הפליג ר' מרינוס אדאבא
שאויל דלא שרי החם אלא
ביו"ט ולא כשבת: תניא

נחום וציון גילא אומי
 ציונו שעלו בן קשקש
 ממעון ברנלו בצנעא
 בשבת ואינו חושש פי
 עלו ב עסיים דעסעביס
 קלות המים ומחור כך
 המים ממעטשים ודולף
 בבית מאי טעמא מתקן
 ללא אהו וזבמקום פסידא
 לא גורי רבנן אמר ר'י
 הלי' כנחום אסר לי: גילא:
 פיש וחורו היה' כינוק
 שקק וכמה היה' ב"ח ז'
 ימים: תמי' מניקה שמת
 פעלה בחור' כלי' חורש
 דזי' לית כד תתארס